

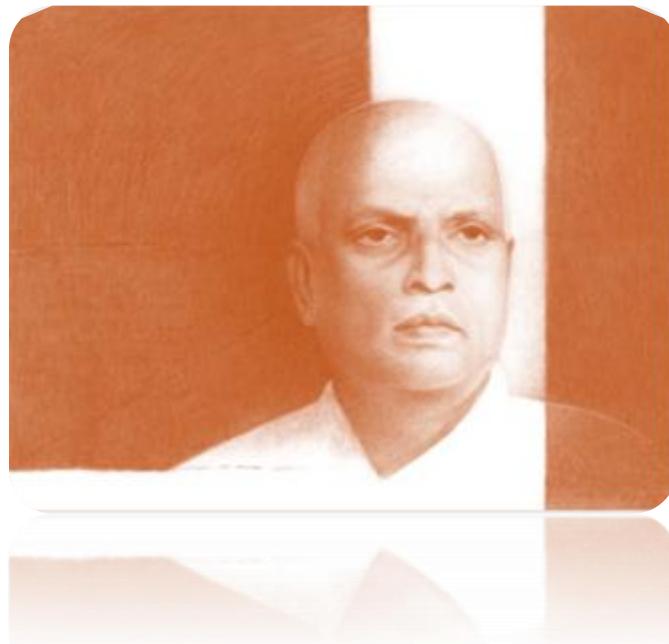
להיות מודעת

אפי תירגם (חולקיות) את הספר

Standing as Awareness

מאת

Greg Goode

בואו נדבר על מודעות (awareness).

מודעות רואה מה שעולה בפניה. מה שמנפיע, מופיע במודעות. כדי שצורות, מחשבות, רגשות, תחושות, זמן, מרחב, אחדות וריבוי יופיעו במודעות, המודעות לא יכולה להיות מוגבלת או מוגדרת על ידי הגורמים האלה. המודעות היא הסובייקט היחיד של כל האובייקטים. התופס היחיד של כל הנתפסים. זה חסר הצורה שרוואה את כל הצורות. זה הרואה הבלתי נראה (דני דין)

לעתים המודעות נקראת הכרה או תודעה. המונחים הללו זהים לצורך העניין.

לעתים המודעות נקראת הוויה (**being**), כדי להציג שהמודעות אינה רקות.

לעתים המודעות נקראת ידיעה, כדי להסביר שזו התרופה לבורות.

ולעתים המודעות נקראת אהבה. זה נעשה כדי להציג את האופי הפתוח, המזמין, הנדיב, האינטימי, אשר משוחרר ומסבל.

אתה מודעת, ואתה יכול להתנסות בזה די בקלות. אמנם נאמר שהמודעות היא הרואה של כל הנראה, אבל אתה מרגיש את הראייה באופן ישיר כאילו היא קורה אצלך. אתה אף פעם לא מרגיש ישירות שהראייה קורה במקום אחר. אתה אפילו לא "רואה" את הראייה. היא הרבה יותר קרובה מזה. היא תמיד מוגשת כאילו היא קורה פה. תמיד מרגשים כאילו "אני" הוא מה שרוואה.

המודעות רואה, ואני רואה. הם אותו דבר. המודעות היא ה"אני", או כמו שקרה לה שרי אטמננדה, "עקרון אני". [זה אני, אבל לא מבון האגו, אלא במובן של התחושה הפנימית הקרובה סיטור למרכז שלנו]

המודעות אינה אובייקט

מכאן נובעת תובנה שנראית כרגע טריומאלית, אבל תתברר בהמשך כבעל משמעויות מהפכניות: מאחר והמודעות או "עקרון אני" הוא מה שרוואה, (כי זה הסובייקט של הראייה), את המודעות עצמה לא ניתן לראות. המודעות אינה אובייקט, מושא, אלא סובייקט. זה לא מה שרואים, אלא מה שרוואה.

זה יתרה ממהפכני וממשחרר, כי זה ימוסס את הנטייה לתפוס את המודעות או לראות אותה. אם אתה שומע שהמודעות היא הטבע שלך, טبعי ביותר שתרצה לראות את המודעות מקרוב ובאופן אישי. תרצה לעשות עליה זום בעיני רוחך, או לראות אותה לפניך כמו על מגש. אבל המודעות לא מתרחשת כאובייקט. ברור, אתה יכול לחשב על מושגים של מודעות, להביע ביטויים שלכאורה מייצגים

מודעות, או לראות ייצוגים אמןויות של מודעות. אבל שים לב שבכל מקרה, באופן שיש לך מתנסה במושג, מילה או תמונה. המודעות לא נתפסה [בשתי המשמעות]. בספרו של דבר, גם אם תחשוב באופן לוגי יומיומי, שלא בנסיבות תורה נון-דואלית, זה הגיוני: כדי שכל האובייקטים האלה יהיו קיימים, צריך להיות להם איזה סובייקט, שבפניו יופיעו. למה צריך הסובייקט מסוגל להיות אובייקט עצמו?

וז, אם אתה חושב יותר לעומק, זה נשמע עוד יותר הגיוני – בדיקה מנטלית או חזותית זה דבר שעשויים עם אובייקטים; לא עושים את זה לדבר שלויה אובייקטים. אתה לא יכול לתפוס את הראייה בזמן מעשה. אתה יכול לבדוק את אי היכולת הזה בכלל רגע. פשוטcosa להראות את המודעות עצמה, או תעשה תרגילי דוגלס הרдинג. [מماיפה אתה רואה? חוסר סימירה בראשם] בכלל פעם תחווה כלון מפואר. ככל שמננים יותר את ההבדל בין אובייקטים והמודעות, מנסים פחות להוכיח את קיומן המודעות דרך התבוננות במשהו מיוחד.

تفسיקים לנשות לשמור על המודעות קרובה אליו, או לתפוס אובייקטים מסוימים שנחשבים כמייצגים מודעות. איזו תחושת הקללה! המודעות תמיד שם. היא קרובת לאין שיעור מכל קונספט, מושג או דמיון. היא הbhairut הפתוחה שבתוכה עולים האובייקטים האלה. היא זו שבתוכה הם מתקיים, ובה הם מצויים את קיצם. היא קיימת גם כשהם אינם. היא המרחיב הפתוח והאהוב שלך.

סיור מהיר של עמידה במודעות

מה יקרה אם תתנהג כאילו אתה מודעת? היה רואה שהנסיך מוכיח שהוא נכון. בהתחרת הדרך נראה שהتنשות זה דבר דואלי. מלמדים אותנו שיש משקיפים פנימיים שגיעו למגע עם דברים בחוץ, באמצעות החושים. ומתקשר בשפה עם משקיפים פנימיים אחרים. יש מחסום בלתי עבר בין הפנים לחוץ.

כבר כתעת אתה לפעמים מודעות – למשל כשאתה שקוע בעשייה בלי לחוש הבדל בין ובין הנושא שלך. או בשינה עמוקה ללא חלום.

גם ברגעים רגילים, תוכל לראות כמה "אתה" (המתנסה) והמודעות דומים. אין להם צורה, צבע או מקום. הם סובייקט, לא אובייקט. הם אותו דבר – בפניו מופיעים כל האובייקטים.

"מה שנכוון לmodעות נכון גם לגבי":

- מ. לא סובלת – גם אני לא.
- באה והולכת
- פתוחה ורחבה
- אין לה גבולות, וקצוץות

קיימת שכשיש לה נושא, כשאין לה נושא, ומעבר לכל נושא. גם אני.

זו זכותנו המולדת, להיות מודעות. חזרנו הביתה.

התנסות: תהיו, בלי מושגים על מודעות אפילו. אל תקחו את עצמכם ברכיניות או בתור שהוא בכלל. רק תראו איך דברים/נקודות מבט/מושגים/מחשבות באים והולכים. האם אתם באים והולכים? או שאתם תמיד שם בתור מודעות עדה, תמיד נוכחים שם בשלווה, לא נעה, ברורה ופתוחה?

איך יודעים שהתאהבת?

- אתה מתעניין במידעות יותר מאשר באובייקטים שמופיעים בה.
- אתה רוצה להבין לעומק מה זה במידעות

במקום ספל – רשמי חושים + מחשבות – **<יש סדר: רשם, מחשבה, רשם, מחשבה...**

17 גמלים

נסיין עם ספל:

שים ספל על שולחן. ידים על ברכיהם, להבית בספל במבט רך, לא מוקד. יתכן שיעלו מחשבות, אולי על הספל, מאיפה הגיע ממנה הוא עשוי ולאו הוא הולך. המחשבות האלה יכולות להופיע גם בעיניים סגורות, אז הן לא חלק מההתנסות הישירה. תן להן לחוף, תחזור להתנסות הישירה בספל.

מה נמצא ישירות בהתנסות חזותית של הספל? במה מתנסה הראייה? צבעים וצורה, אין צורה ללא צבע ולא צבע ללא צורה. בעצם רק צבעים. תחשוב על צלום, פיקסלים. מה שנראה לך הצורה של הספל, זה בעצם מבוסס על משקן בין שני גוני צבע. קצה של הספל – איפה שנגמר הספל ומתחיל השולחן נקבע על ידי איפה צבע אחד נגמר וצבע אחר מתחילה.

מאפיינים "אובייקטיביים" של הספל מבוססים על צבע: מרחק / גודל / משקל / גובה / עומק / מעוגלות / טקסטורה / חלקות / קשיחות. הכל רק משטחי צבע ומשקדים בין צבעים. זהה מאפיינים וכיידם נוצרים. למשל, מרחק, משקל – לא נראים אלא מבוססים על היקשים ואסוציאציות.

עומק: אין צבע לפני צבע. אבל שטח רצוף של צבע מתפרש כ"לפני" שטח שבור או מופסק מתפרש כ"אחרי".

גודל – לא רואים, מעריכים לפי "זכרון של הגודל המקורי". אוניה "כזאת קטנה". מרחק – לא רואים, (בעצם המרחק הוא תמיד אפס). מסיקים לפי גופים אחרים, לפי "גודל".

חומר – לא רואים, מעריכים לפי זכרון עבר + "tekstura".

משקל – לא רואים. מעריכים לפי הערכת החומר.

מה ראיינו בניסוי?

הספל איננו אלא מודעות. ספל-צורה-ראייה-מודעות.

1. הספל לא נפרד מהצורה (צבעים) שלו. Color+Shape=Form ויזואלית, רואים צבעים וצורות. לא יותר מזה. מהם ומהפכו לראות כמה לא רואים, כמה לא מופיע באופן ישיר חזותי. אתה לא מתנסה בעצמות של הספל. הראייה לא מדווחת: "יש ספל שקיים אם אתה רואה אותו ואם לא". למעשה בשום פנים אין התנסות ישירה בקיום עצמאי של משהו. (כאן זה לא בודהיזם):

דבר קיים – קיים כשלעצמו, אלא קיים מחוץ לתפישתנו אותו). הצבעים לא מצביעים מוחוצה להם על ספל "נפרד". אילו היה נפרד, אפשר היה להכנס בין הצבעים והספל (ואז להשווות ביניהם).

אתה לא התנסית בספל בנפרד מהצבעים שאתה רואה כרגע. הצבעים לא אומרים שהם קשורים לספל, נגרמו על ידי ספל, שייכים לספל. קשורים ל, שייכים ל, נגזרים על ידך, כל אלה לא שייכים לנסיון הישיר. אלו תיאוריות, רעיונות. אז אין ספל שנמצא בהתרנסות ישירה.

2. הצורה (צבעים) לא נפרדת מהראיה: לא התנסית בצורה בנפרד מהראיה. לא ראיות צורה של ספל. אי אפשר להכנס בין הראייה לצורה כדי להשוות. או כדי לראות שהם שני דברים נפרדים. אין התרנסות בנסיבות "קימוט לחוד" (אפלטוניות), צורה שלא נראית מעולם לא קיימת, כמו מחשבה שלא נחשבה.

מסקנה: אתה לא רואה צורות אף פעם! צורה זה לא שהוא חיצוני שעצמאי ושנפרד מהראיה (גם לא צבע!!). צורה-צבע-ראייה זה אותו דבר. ראייה היא לא פונקציה שפועלת על הצורה או הצבע, אלא זו מילה אחרת לצורה, ולכןן לא רואים צורה.

3. הראייה לא נפרדת מהמודעות העדה: כשהאין ראייה, יש מודעות לבך שאין ראייה. אין גישה אחרת לראייה מלבד דרך המודעות. אי אפשר להכנס בין הראייה והמודעות ולראות שהן שני דברים נפרדים שנפגשים. כשהאין ראייה, זה לא כמו שחקן שיצא מהבמה ומחייב מאחוריו הקלעים להכנס שוב.

בגלל שראייה לא מתרחשת בנפרד ממודעות, אתה לא "מודע" לראייה – ראייה היא לא אובייקט. מודעות היא למעשה מילה אחרת לראייה, ראייה לא "הוכת לשום מקום" והוא לא נפרדת ממודעות, למעשה היא מודעת. וכך הלאה עד לאובייקט. זאת התרנסות שלך תמיד – לא דברים פיזיים אלא מודעות.

הצבע

הצבע על הקיר ממול... כמה מוצק ואטום הוא העבר את האצבע והצבע על הרצפה – שהוא, משטח... רגליים... בטן... חזה... דברים, משטחים... מעל החזה... צוואר... פנים... עיניים... נכוון יותר, המקום בו אמרו לך אחרים שניתן למצוא את הדברים האלה

אתה לא מצביע על שום משטח, שום דבר בכלל...

בדוק וראה שאין בו פרטים, צבעים... הוא שקוף, ללא גבולות... תמשיך להצביע, תשתקל בריקות שלו... כמה רחב.. عمוק... גובה.. הלא-דבר הזה שהוא הצד שלך של האצבע המצבעה פנימה.

הוא ריק מכל דבר, ולכן הוא ריק **מעבר** כל דבר, הוא מלא כל טוב – התקאה, הריצפה, הרגליים, היד, האנשים. השום דבר הזה שהוא אתה **הוא** כל הדברים בתצוגה.

תמיד הייתה השום-דבר/כל דבר בתוכך, אין לך כלום, הצד של
האצבע, שיכول להיות בלחש או לסביר.

לחיצת אצבע.
לחץ באגדול על האצבע בכל הכוח. איפה הלחץ? באצבע. איפה הוא איננו? אצלך
כמודעות.

אם חושים אחרים כנ"ל

תחושה נדמית לפעים חריג מכך. אם זה בוחן המזיאות, CAB יותר ברור מיתר
החושים...

מהעולם לאדם

"האדם הנפרד" *איאוּל*, הוא חלק לא מושלם של העולם. ואז צריך להרחיב אותו לבירהמן=גadol. (המציאות, הטבע, היקום. לא בראhma, כמו שאטמאן הוא לא אטמה). זה באמצעות תרגול ATI (נגד אגוואיזם), דבקות (להתרחב דרך הגוף), מדייטציה (הרחבת המינד). המתרגל מגיע לששתות הנפש, וمبין את העולם באמת לעומק. התרגול ניתן על ידי גרו, ולזה צריך אמון, אמונה וציתנות, בגורו ובדרך. لكن הדרך קיבלה עדיפות בחברות מסורתיות שרצו סדר ומשמעות.

מהאדם לעולם

בדרכ הישירה אתה מקבל הנחיות לבדיקה עצמית ישירה של הקורה אותה, שיוצאתה המקום שאתה נמצא בו, על אמונהותך הנוכחית. מצד התלמיד, יש צורך ברגע עז להגיע לאמת, כדי לחלוף דרך האמונה הטבועות בו. (לא להחליף אותן בהדרגה). זה דרוש גם עצמות והטלת ספק, כדי לא לקפוץ שלבים. זה לא מתאים לחברת מסורתית ומסורתית (לכן הדזוגץ' מופיע בסוף דרך מפרקת). כן מתאים לעולם המודרני. אנחנו ממינים שהגוף והמיןד מתוכים בינו לבין מציאות חיצונית קיימת. את זה אנחנו בודקים כאן.

מתwil מה"אטמן" של המשואה "אטמן=ברהמן". החקירה היא אפיקטומולוגית, בודקת "מה זה?" באמצעות "איך יודעים את זה?". כל אובייקט נבדק מנוקדת המבט של ה"ידע" עד שרואים שהעצמי=המציאות (אטמן=ברהמן). שתי הדרכים נגמרות בחקירה, ובשתייה יש קפיצה מהידוע ללא ידוע, השאלה היא מתי הקפיצה קורה.

מקדם קשה, אתה לא מוכן, אז תדרדר שוב ושוב תקפו.
מאוחר יותר קל, אבל אפשר להתאהב בדרך...

מגע

מגע נראה הכי " ממשי ". אבל הכאב הוא באצבע, לא בפטיש. סגור עיניים והרגש רק ברגע, עלות תחשות של טקסטורה, חום/קור, קושי. הן עלות ונעלמות. (1) אין ספל בהתנסות ישירה בנבדל המתחשות. רק התחשות נתונות והן לא מדוחחות על אובייקט נפרד מהן. (2) התחשות לא נפרדות מחוש המשיש או המגע. אתה לא חש בתחשות קיימות מוכנות. מגע הוא שם אחר לתחשות האלה. (3) המגע אינו נפרד מהמודעות העדה. כמו שאומרים על צבים, כל הדרך למטה...

הגוף הוא מודעות

הגוף הוא "אובייקט פיזי" אבל מיוחד כי הוא הולך אחריך לכל מקום, כשהאתה נוגע בו אתה מרגיש עוד דבר, שלא כמו שולחן. הכי חשוב שהוא נראה מכיל מודעות, המודעות שלך. והם. שלך שונה מכל היתר. וההפרדה ביןיהם היא קירות הגוף. הגוף מכיל מ. גופים אחרים מודעות אחרות. אבל באמת הגוף היא

הופעה (arisings) במודעות. בהופעה במודעות, הוא לא כולל את המודעות (הנוסף במעט שחוש שהמיטוס נמצא בו). זה מביא לחופש וגלובליזציה של הבנת המ, שלא נראה עוד מזוקקת בגוף.

וישוון עם הגוף

שים יד על השולחן. התחששה הויזואלית המיידית דומה למה שראית בספל. צבעים וצורות. גם כשהיד זהה התנווה מורגשת וויזואלית כשיינוי של צבעים וצורות. אין תחששה וויזואלית של יד בנפרד מצורה, של צורה בנפרד הראייה, של ראייה בנפרד ממודעות. אם תגע ביד, תחשש דבר דומה לספל, אם כי נדמה שיש שני מקורות תחששה – זה בגלל ההנחה שהמקורות הם אובייקטיבים פיזיים ושמיקום חיצוניים. אבל זה יכול להופיע גם בחלום. עצם המושג של "מקור" ו"מקום" הם מסקנות אינטלקטואליות שעולות אחרי ההתנסות הישירה, שambiliah נתוני מגע כמו חום/קור וכו'.

ב uninims עצומות, תרים היד 30 סנטימטר, ימינה ושמאליה, אתה מרגיש שניי בתחששה. זהה קינסטטיקה.חוש המיקום והתנווה. הוא מופיע ונעלם כמו כל

תחששה אחרת, וגם הוא לא מבסס אובייקט נפרד מתחושים עצמו. התמקד בתחששות, בלי הסטורייה, זכרון או תיאוריה. חפש אובייקט קיים עצמאי שהתנווה קורה לו. לא תמצא. הנסיוון הישיר לא בונה אובייקט בנפרד מהתחושים, התחששות לא קיימות ללא החוש, והחשש ללא המודעות. **תחושים-חוש-חש**. לכן הגוף הוא חש (מודעות)

אבל זה לא יכול להיות

בלי דברים שקיים באמת, אין הסבר לנסיוון. הדברים גורמים להתנסיות. א. גם אם נסכים שיש גופים, הם רק תיאורתיים – במצבים אין לנו עדות עליהם. ב. אפשר לדבר כאלו הם קיימים, אבל עדין לא להאמין בהם.]

ה"פיזונד" הוא אובייקט, לא סובייקט

נראה שהמיינד הוא לא מודעות אלא המקום שם. קורה בו.

- כמו נר בפנס
- מיקום המודעות
- המיינד יכול לכוון או לשלווט במודעות.
- מודעות זורמת דרך המ. כמו חשמל בחוטים.
- מודעות מוצבעת במיינד כמו תוכנה בדיסק.

הכל מבוסס על מטפורות פיזיקליות, כמו הכללה, והן מתנות את החשיבה לדברים כמו בתוך או מחוץ ל... אבל כבר ראיינו שהפיזיקלי לא יכול להיות נפרד מהמודעות.

בהתנסות, המ. לא נמצאת במיניד, אלא המיניד עולה כאובייקט במת. אתה גם מודע אם המיניד שקט או סוער. (מי אומר למיניד להיות מרוכז? – המיניד...). בחקירה יותר מעמיקה רואים שאין בכלל מיניד אלא שטף של מחשבות בודדות ועוקבות. וכיון שמחשבות לא יכולות להתקיים מחוץ למודעות (ובלי מודעות), מודעות הוא הדבר היחיד ממנו הן יכולות להיות עשוית. הסבר בהמשך...).

העד – **מבנהו להחטוטות**

כשעליה שהוא במודעות, הוא לא מגדיר את עצמו כ"מחשבה" לעומת "הרגשה" *sensation*. גם המחשבה מקבלת לייבל מחשבה שנייה, והן לא פוגשות אחת את השניה. אז מה שעולה הוא לאאמת מ. או ה. או ת. אלו היו מונחים שעוזרו לנו בהתחלת, כדי לראות שהעולם הפיזי או המנטלי לא קיימים כשלעצמם. (או דיברנו במונחים שלהם כדי להוכיח את אי קיומם). הם מילאו את התפקיד האהוניסטרוקטיבי שלהם. אז נעזוב אותם (נחזיר אם נוצר).

זה תהליך שנקרא "סובלציה".

כעת נשתמש במונח יותר ניטרלי בלי הנחות פסיכולוגיות או פיזיקלייטיות ברקע – נקרא לבא והולך "הופעות" או "**הופעים**". *Arisings*.

הופעים קורים רק במודעות, כמו שבשפת יום יום, מחשבה לא קיימת אם היא לא במיניד (ובמודעות), הנפרדת והאישית שלי. הקשר האורגני זהה קיים עם כל האובייקטים של המודעות (הופעים). אפילו אם נגדיר עלייה מיוחדת שקרה מחוץ לתחום המודעות, היא כבר בתחום המודעות כי הגדרנו אותה. אין מקום אחר להופעים להתקיים. בכלל שם. היא לא גאוגרפיה, המושג של מודעות כמקום מתפוגגת.

כשהופעים קורים, הן עלות במודעות העדה צורם סדרתי. הן עלות, שוותות ונעלמות. אחת אחרי השנייה. לעיתים נוצר פער. גם אז המודעות קיימת. אתה, כמודעות, רציף ובלתי הפסקות, גם כשאין עלייה. כמו בשינה ללא חלומות (שלושת המצבים). יותר טוב מדיטציה. אתה לא נעלם בתחילת השינה העמוקה ומתחיל להתקיים בסופה. אתה דיין קיים באופן עדין ונעים כל הזמן.

МОבן *שה*"nocחות" שלך היא לא אובייקט. זו לא נוכחות כמו של עלייה. העלייה קיימת, ואחר'כ לא קיימת. כמודעות, אתה לא מופיע ולא יכול להעלם. אתה לא כמו חיל במקד. אלא, הטבע שלך כמודעות הוא הנוכחות שלך.

ההופעים הן **לא תנועה inert**

מלבד להופיע ולהעלם, ההופעים לא עושים דבר. אין להן כח סיבתי לגורם משהו. הן לא אובייקט פיזיקלי או מנטלי, כי האובייקטים האלה הם בעצם לא יותר ממשיים מהופעים. בדברים סבירים באים והולכים, ההופעים הם ספונטניים ולא תלויים אחת בשניה. אין להם כח לעשות כלום. הם לא מכילות אחד את השני. (מונינות). הן לא גורמות אחת לשניה. הם לא רואות אחת את השניה. הם לא מתייחסות אחת לשניה. לא נוגעות אחת בשניה. מעולם לא

התנשית בשום דבר מלאה. רק מאמינים שהם קורים. אבל גם אמונהות הן מוחשבות, שהן לא יותר מהופעהם במודעות. למעשה כל היחסים האלה כמו הכליה, סיבתיות, ראייה, התייחסות או נגיעה הן לא יותר מהופעהם בעצם. וכולם עולים ויורדים במודעות העדה.

לפעמים קשה לעמוד שבעפני הפיטוי לחשב על הופעהם כמו על מחשבות במיינד. וזה נראה כאילו יש הופעהם שחזרות על עצמו או שאחת גורמת לשניה. אבל להופעהם אין כח مثل זמן. כוח הוא מושג שהוא עצמו עוד הופעה. להופעהם אין אפשרות לרדת מהבמה ולעשות תוכניות לעשות דברים. הם לא מתחबאות וחזרות. כשהם לא במודעות, אין מקום אחר שהם מתחबאות בו. כשנדמה שאחת גורמת לשניה, המצב הוא זה:

1. א' באה והולכת
  2. ב' באה והולכת
  3. ג' באה ואומרת "א' הייתה הגורם, כי היא עלתה וגרמה לך' לעלות".
- אבל שימוש לב שג' עצמה היא עלייה, וכשג' מופיעה, א' וב' אין נמצאות להיעיד אם מה שהיא אומרת נכון או לא. אין עדות נוכחת (ישירה) שהם בכלל קרו.

מודעות עדיה היא לא אישיות

היא לא מחולקת "אחת לכל אחד". למה? א. אין לה מאפיינים פיזיקליים. אי אפשר לחלק אותה לחלקים. היא זו שבח מופיעות ההפועהים, וככזאת, אין לה צורה, צבע, טקסטורה או מקום בך שאין מיקומים שיש בהם יותר מודעות או פחות. אין לה צפיפות, אז לא יכול להיות שהיא בראש יותר מאשר במרכז הנגב.

ב. אין מהו שקיים באופן עצמאי ויכול להיות העקרון או הדבר לאורו מתבצעת החלוקה. אם נראה לנו שעצמות הגוף מחלקות בין המודעות שלי לשלה, לא הבנו שעצמות הן אובייקטיבים פיזיקליים מעולים כמחשבות או תחששות בפני המודעות ולא נפרדים ממנה.

ג. לעיתים אומרים שהמודעות חפזה להתנסות בצורה חדשה וכך בראה את עולם התופעות, הפרטים החשים וכוכי. זה טוב כדי להדגים את היחס והקשר בין מודעות לעולם התופעות, אבל בעת זה מיותר. הענקת תוכנות אנושיות כמו שעמום, רצון ויצירה למודעות, זו טעות כי אלו דברים שמופיעים במודעות ולא תוכנות אינגרנטיות שלה, ולכן לא מסוגלות לחלק אותה. צירור של בקע על הקרקע לא מחלק את האדמה.

ד. כל מועמד להוכחה של מודעות אישית הוא דבר שעולה במודעות. מודעות היא יותר subtle מחלל, והיא שלמה, לא נחלה ורציפה (=שלמה בזמן).

חוויות realizing העד

אם רأית שככל דבר הוא מודעות ואין מבלעדיה שום דבר, אז חזית בעד. לא שיש מודעות ודברים שמופיעים במודעות. אפילו אלימות, מחלת ומות ביולוגי לא נמצא מחוץ למודעות. הם לא נראים כמו דברים עצמאיים שקיימים בשלעצמם (בודהיזם), עשויים ממשו חיצוני למודעות. הם לא "מסכנים" את המודעות.

המהלך נגמר כמעט לغمри. העולם ה"גשמי", העולם ה"רווחני", גוף ונפש, לא קיימים מחוץ למודעות. שום דבר לא נחווה כקיימים בשלעצמם, נושא עצמו (שפינה – אלוהים מה שהוא סיבת עצמו), אלא בעלייה ספונטנית במודעות העדה.

ఈ חזית בעד, גלית שתמיד הייתה בבית. אתה לא מרגיש שנולדת או שתמתה. אם ימות העולם, עדין אתה כמודעות תישאר.

אתה לא לוקח את זה באופן אישי, כי המבנים שאפשרו לך ללקח דברים באופן אישי אף פעם לא היו קיימים. אתה לא משווה את ההישגים הרוחניים שלך לשאל אחרים, אתה לא מרגיש בודד, נפרד או מנוכר בשום צורה. אתה לא משווה את ההישגים הרוחניים שלך לשאל אחרים. אתה לא משתוקק להתנסויות שהיו או שיש למשהו אחר, כי התנסות היא לא משהו אישי. התנסות היא עוד שם לאותה מודעות הגלובלית.

[החויה הזאת היא מתוקה ופתוחה. בעת מובן מדוע מודעות נקראת גם אהבה - ... זו לא "הרגשה שעולה במודעות - אלא המודעות עצמה - בעיניי - תכונות אנושיות למודעות]

הקרישה השיקטה לתוך המודעות

כשהעד מתבאס היב, הוא מתחיל להעלם לתוך המודעות הטהורה. זו מודעות שלא מותנית בשום עד. בלי הופעות שבאות והולכות.

אפשר לחכות שזה יקרה - אין מה לומר, אבל זה עדין מצב דואלי. אפשר לפצח גם אותו הלאה. השאלה היא: "למה הננו-דואליות מופיעה דואליות?". בעת מתבוננים בהופעות כמו שקדם התבוננו בחפצים, צבעים וצורות, ראייה ומחשבות. בודקים האם הדואליות לכארה מבוססת על התנשות ישירה.

הדואליות שנמצאת אינהרטית במצב העד ניתנת למספר איפיונים:

- נראה שיש דואליות בין אובייקט לסובייקט. זה לכארה נותן את המבנה למציאות, לנסיון. יש לכארה הופעות (דברים, הרגשות, מחשבות) ומודעות עדיה שזה מופיע לפניה. זה כבר ברמת מוד עדינה, לא כמו הדברים עצם שקיימים לכארה כשלעצמם. ברור כבר שההופעות אינן שונות מהמודעות, כי אין להם מקום אחר להיות בו. זה הוכחה עקיפה, ולא ישירה, כי הבדיקה בין סובייקט לאובייקט היא מאוד מושרשת.
- יש לכארה דואליות בין ההופעות לבין עצמן. אם הם עלות ויורדות, יש הרבה כאלה והן מופיעות סדרתיות. למרות שאתה בטוח שהן רק מודעות, עדין הן ברבים.
- (א) לבדוק ותמצא שאי אפשר לחשב עליהם עצמאית. אבל מצד שני הן מופיעות כנפרדות. لكن הן לא מופיעות בכלל.
- (ב) מה זו המושג של הופעה עצמו? איך מהו יכול להופיע בתחום המודעות אם הוא לא יכול להופיע אלא במודעות?
- (ג) מבחינת אספקט הזמן, זה נראה קורה לאורך זמן. אם זמן איננו ממשי, אז הוא בעצם הופעה. אם זה נכון, מה קורה לזרם בזמן? [اسلיה מורכבת על אשליה]
- (ד) מבחינת זכרון: פחות אבסטרקטי מהופעות או הזמן!. אטמאנדיה משתמש בזה הכי הרבה.

ניסיונו בקייפול העד

נתבונן بعد כמו שעשינו בספל וביד. שב בначת, נשום עמוק, אל תנסה לחשב על משהו במיוחד, ולא לא לחשב. תן לדברים לעלות ולרדת. אם הם חוזרים, תן להם לחזור. אם לא עולה כלום - גם כן בסדר. אין העדפות. בנקודה מסוימת, תזכיר בהופעה שקרתיה, למשל بما שנקרה "מחשבה". אחת ברורה וחיה. תזכיר ותשאיר שם.

שים לב שהוא שאתה זכר זה לא המחשבה המקורית. בעת ישנו זכרון, שהוא מחשבה אחרת. היא נוכחת, השינה נעלמה ולא נוכחת. **תנסה להרגיש את זה.** בעת תנסה לציר את ההופעה המקורית. אז הקיימת לא הייתה נוכחת.

שים לב לשתי מחשבות או הרגשות אף פעם לא נמצאות סימולטניות. כשההמקורית הייתה הזכור לא היה, וכשהזיכרון קיים, המקורית כבר נעלמה. שתיים לא נוגעות או חופפות אחת לשנייה. הזכרון טוען שהוא מתייחס למחשבה קודמת, אבל היא לא קיימת כדי להוכיח את העונה. אין התנסות ישירה שהקודמת הייתה קיימת בכלל. **אם זכרון לא יכול להוכיח**

קיום מחשבה קודמת, הוא לא באמת זכרון.

המסקנה היא מהפכנית – אם אין שתי מחשבות, לא הגיוני שתיהן גם **אתה!** המחשבה הנוכחית לא נמצאת במקום אחר כשהיא לא קורה. היא לא מתחबאת מאחוריו הקלעים. היא לא יכולה להיות איננה במובן הרגיל. כך שלא הגיוני להגיד שהיא נוכחת גם בעת. כדי להיות נוכחת או חסра במידעות, היא צריכה להיות נפרדת ממנה. אבל נפרדויות ועצמאות אינם נתונים בנסיוון. אתה לא "nocach" במחשבה בעת. המחשבה היא המודעות עצמה, צורה מסוימת שלה, ולא דבר שמוספי בפניה. מה שקורה זה רק מודיעות. המבנה של סובייקט/אובייקט לא מחזק מים, הוא מתפרק מעצמו... נסה נא...

העד דואליסטי בדיק כמו בעיטה במגדל אייפל. יותר עדין, אבל אותו דבר. למודעות אין חלקים, פערים, און/אוף, הבחנות ופונקציות לבצע. שלא כud, אין לה אפילו פונקציה של "הארט" האובייקטיבים. אין הבדל בין הרואה והנראה, אובייקט וסובייקט. אתה מתנסה במידעות טהורת ורצופה בכל כיוון. זוהר במלוא תפארתו, זה אתה והעולם.

